

JUF

DOOR

HESSEL JONGSMA.

I.

Op haar hooge kruk zat juffrouw van Hoorn voor de klas, stil ineengedoken, als een moeie, grijze vogel, die in eigen veeren den wind ontschuilt. Het leesboekje, waarin ze met vage aandacht de les voor 't volgend uur even had doorgezien, lag achteloos in haar schoot gegleden. De handen, die nog wat paars kleurden van de winterfrischte, hielden in losse vouwing de knieën omvat.

Ze maakte zich zoo klein mogelijk, als een kind dat zich in haar bed woelt, de knieën dicht aan de borst, om toch maar de straling van eigen warmte goed op te vangen; als er door de raamkieren vlagen kou naar binnen striemden en er tocht opjoeg langs haar beenen, rilde ze en boog zich nog verder naar voren, de knieën hooger optrekend en vast omgrijpend met haar handen. Zonder besef keek ze de felle winterlucht in, waar een enkel wolkje langs veerde als een schichtig sneeuwpluisje over een strakke baan blauw-stralend ijs. Alleen als een griffel viel met luide klettering, van de bank op de voetenplank, van de voetenplank op den houten vloer, schokte zij even op uit haar verloren zitten, doch ze had den wil niet, om een berispand woord te zeggen....

Zòò was 't haar het beste: het rustige, in zich-zelf verscholen soezen, als haar kleuters aan 't werk waren, sommetjes griffelden, die zij haastig en slordig op het matglazen bord gekrijt had, huiverend van het koude, stroeve glas, waar de muis van haar hand en haar pols langs schoven. Ze zag er tegen op, met de leesles aan te vangen.... Het rumoer van leien die luidruchtig geborgen werden en de saai dreun van de stamelende kinderstemmetjes waren haar een obsessie....

Een vingertje spichtigde de lucht in. Ze

zag het tengere gebaartje als een streepje schimmig licht in de monotone, sombere kleur van het lokaal en nikte met het hoofd....

— Juf, mag 'k effe naar achtere?....

Ze knikte verveeld, zonder belangstelling, schokschouderde alleen van huiver, als ze dacht hoe het meisje in haar dunne jurkje zou loopen in de snijdende winterkou. Wat milder gestemd keek ze even het kindje na door de deur, hoorde toe, hoe het in 't portaal met bolderend geweld de klompjes aantrok.

Juffrouw Van Hoorn gleed weer weg in haar dommel, als in de koestering van een warme kamer en sloot even de oogen, gretig toegevend aan den druk der leden, die zwaar waren en moe.... Een zalige luwte van niet-weten doorloomde haar en ze glimlachte even, terwijl haar hoofd dieper doorknikte naar voren....

Enkele kinderen, die, met het hoofd na aan de lei gebogen, naarstig hun sommetjes gegrift hadden, zich nauw tijd gunnend om van 't bord in haastig opblikken de opgave over te nemen, waren met hun taak gereed. Het waren meest stille, ijverige meisjes, die onmiddellijk „netjes” gingen zitten, de armen gekruist over de borst, de tengere lijfjes rechtop tegen de lendeleuning. Ze keken triomfantelijk rond en als ze zich niet beheerschen konden om iets heel gewichtigs te zeggen, fluisterden ze bescheiden hun korte, radde gesprekjes....

Langzamerhand schoten vingertjes omhoog van kinders, die ook gereed waren en het ten aanhoore van hun genootjes wilden aankondigen. Toen de juffrouw, diep in haar slaap-luwe soezerij verkoesterd, hen niet opmerkte, begonnen ze met gespitste lippen „pst, pst” te roepen, en eensklaps was het rumoer in de klasse, eerst als een wriemelende zwerm bijen die gonsden en snorden, daarna als een kwetterende troep spreeuwen. Want rebellische jongskens hadden opgemerkt, dat de onderwijzeres zat te doezelen, verdoken in zichzelf, en zij gingen rechtop in de bank